

mondta, hogy „rövidesen” elviteti őket a fővárosból az ország belsejébe, de a lelkiismerete nem engedi, hogy hozzájáruljon Németországba való deportálásukhoz. A magyar kormány más képviselői ugyanezt az álláspontot vallották. A külügyminisztérium is úgy tájékoztatta minden külföldi képviselőjét, hogy „zsidodeportálás többet nem lesz”<sup>155</sup>. Bonczos augusztus 24-én tájékoztatta Eichmannt, hogy Horthy utasításainak megfelelően és „az ő korábbi álláspontjával ellentétben”, a budapesti zsidókat öt nagy táborba telepítik át, melyeket még fel kell építeni valahol a fővároson kívül, de nem fogják Németországba deportálni őket. Eichmann nyilvánvalóan megütközött, és kérte a Birodalmi Biztonsági Főhivatalt, az RSHA-t, hogy rendelje vissza a Sonderkommandót, mivel fölöslegessé vált.<sup>156</sup>

Himmler válasza egy Otto Winkelmann-nak, az SS és a német rendőrség magyarországi főparancsnokának küldött távirat volt – melyet augusztus 24-én hajnali 3 órakor kézbesítettek –, és melyben megtiltotta a Magyarországról való további deportálásokat.<sup>157</sup> A román átállítás után az SS birodalmi vezetője semmiképp sem akarta megsérteni a magyarokat, és Hitlernek a zsidókérdésben elfoglalt ideologikusabb álláspontja ellenére úgy döntött, még a végleges megoldás részleges kudarca árán is megőrzi Magyarországot a tengely táborában. Himmler döntése természetesen nem jelzett alapvető változást a zsidókérdésben, csak taktikai visszavonulást tükrözött, mely katonai megfontolásokon alapult, és azt célozta, hogy biztosítsa a Romániában és a Balkánon lévő német csapatok helyzetét, garantálja, hogy a „Magyarországon át vezető utánpótlási vonalakat és menekülési útjukat ne vágják el”. A végleges megoldás programját a katonai helyzet remélt stabilizálódása után kívánta folytatni.

A magyar kormány döntését további zsidodeportálások megakadályozásáról augusztus 25-én közölte hivatalosan Veessenmayerral Reményi-Schneller Lajos, aki egy ideje ügyvezető miniszterelnökként tevékenykedett.<sup>158</sup> Ezzel csaknem egyidejűleg Ferenczy szinte teljhatalmat kapott a zsidókérdés kezelésében. Erről egy augusztus 28-i keltezésű üzenetében tájékoztatta a Zsidó Tanácsot, hangsúlyozva, hogy ettől a naptól fogva semmiféle más magyar vagy „szövetséges” (azaz német) szerv vagy szervezet képviselője nem tárgyalhat a Tanáccsal, nem adhat parancsokat vagy utasításokat neki. Ezeket a funkciókat ezentúl kizárólag ő gyakorolja majd a belügyminisztérium képviseletében.<sup>159</sup> Másnap Bonczos értesítette az összes főispánt Ferenczy megbízatásáról, és kérte, hogy teljes mértékben működjenek együtt vele feladatai teljesítésében.<sup>160</sup> Reményi-Schneller, Ferenczy és Bonczos fellépései már világosan tükrözték annak az új kormánynak a szellemét és politikáját, melynek hivatalos kinevezésére Horthy készülődött.